

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **R. P.**, zastoupena JUDr. Milanem Davídkem, advokátem se sídlem U Zámeckého parku 1211/18, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2016, č. j. 1 Ad 16/2014 - 124,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátovi JUDr. Milanu Davídkovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 1.573 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 2. 2014, č. j. 2014/8020-421/1, Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále jen „žalovaný“) zrušilo rozhodnutí Úřadu práce České republiky – pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 9. 11. 2011, č. j. ABE-9736/2011-04/A2, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 17. 1. 2012, č. j. ABE-87011/2011-04/A2, kterým nebyla žalobkyni ode dne 13. 10. 2011 přiznána podpora v nezaměstnanosti podle § 39 odst. 1 písm. a) a § 41 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Žalovaný dále napadeným rozhodnutím rozhodl o zastavení řízení o žádosti žalobkyně o přiznání podpory v nezaměstnanosti, neboť se stala bezpředmětnou [§ 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)].

II.

[2] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 22. 9. 2016, č. j. 1 Ad 16/2014 – 124.

[3] V odůvodnění rozsudku se městský soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že žádost žalobkyně o přiznání podpory v nezaměstnanosti ze dne 13. 10. 2011 se stala bezpředmětnou, neboť jiné její žádosti o tutéž podporu bylo vyhověno rozhodnutím ze dne 9. 11. 2011, č. j. ABE-9746/2011-04/A2. Žalobkyni byla uvedeným rozhodnutím přiznána a následně i vyplacena podpora v nezaměstnanosti od 9. 11. 2011 ve výši 4.645 Kč měsíčně po dobu prvních dvou měsíců, ve výši 3.573 Kč měsíčně po dobu dalších dvou měsíců a ve výši 3.216 Kč po zbývající podpůrní dobu 4 měsíců. Žalovaný proto ke dni 6. 2. 2014 správně vyhodnotil skutkový stav věci, když vycházel ze zjištění, že žalobkyni byla ode dne 9. 11. 2011 vyplácena podpora v nezaměstnanosti, na níž sice měla nárok již na základě žádosti ze dne 13. 10. 2011, nicméně nebyla nikterak zkrácena, co se týče výše poskytnuté podpory. Žalobou napadeným rozhodnutím tedy nebyla žalobkyni způsobena žádná újma na jejích veřejných subjektivních právech, neboť příslušná částka podpory v nezaměstnanosti jí byla v plné výši vyplacena na základě rozhodnutí č. j. ABE-9746/2011-04/A2. Žádost ze dne 13. 10. 2011 nezakládala žalobkyni nárok na vyšší ani další podporu v nezaměstnanosti, neboť posledním zaměstnáním v rozhodném období byla v obou případech dohoda o pracovní činnosti u občanského sdružení Hewer. Není na místě, aby žalobkyně čerpala v témže období podporu v nezaměstnanosti dvakrát. Byla-li jí tedy podpora v nezaměstnanosti na základě jedné žádosti vyplacena, nemá opakovaný nárok na tutéž podporu a žádost vycházející z týchž okolností se stává bezpředmětnou.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), c), d) a e) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka vyjádřila nesouhlas se závěry městského soudu, které jej vedly k zamítnutí žaloby. Rozsudek městského soudu byl vydán na základě neúplného zjištění konkrétních skutečností a úvahy soudu vycházely jen z formálních důvodů. Městský soud měl přihlídnout i k jiným skutečnostem, nežli těm, které vzal za prokázané. Napadené správní rozhodnutí je pro stěžovatelku nepochopitelné a nesrozumitelné, nedovede se v něm orientovat a nechápe, proč správní řízení bylo zastaveno a žaloba zamítnuta. Rozhodnutím o zastavení řízení byla stěžovatelce způsobena újma na jejích veřejných subjektivních právech, a to zejména tím, že nebyla zohledněna doba důchodového pojištění v délce 16 měsíců a stěžovatelka nebyla vůbec poučena o svých právech.

[6] Napadený rozsudek byl vydán na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, i když stěžovatelka navrhovala důkazy k prokázání svých tvrzení. Důkazy, které byly městským soudem provedeny, nemohou zcela obstát ba ani vyvrátit tvrzení, která byla obsažena v žalobě. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nejen nepřezkoumatelný, ale s ohledem na absenci důkazů, kterých se stěžovatelka dovolávala v žalobě, také nezákonný. Rozsudek je postaven na neúplném dokazování v dané konkrétní věci, když toto dokazování nebylo městským soudem provedeno v intencích žalobního návrhu a jehož provedení by mohlo mít za následek jiné rozhodnutí ve věci. Nelze nesouhlasit s podrobným odůvodněním městského soudu a aplikací závěrů tohoto odůvodnění pro danou věc, aniž by se městský soud blíže zabýval navrženými důkazy. Městský soud pochybil, pokud nedoplnil v potřebné míře dokazování v dané věci. Městský soud mohl věc vrátit k novému projednání a rozhodnutí tak, aby práva stěžovatelky

pokračování

nebyla krácena. Mohl tak být náležitým procesním způsobem zjištěn skutkový stav a následně vydáno rozhodnutí vycházející ze zásady materiální pravdy, neboť sama stěžovatelka předložila dostatek důkazů k prokázání svých tvrzení.

[7] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jakkoli je pochybení v pořadí vyřízení žádostí stěžovatelky o podporu v nezaměstnanosti zřejmé, tato nebyla ve svém právu na podporu v nezaměstnanosti nijak zkrácena. Podpora v nezaměstnanosti by byla na základě žádosti, u níž bylo zastaveno správní řízení, stejná jako podpora v nezaměstnanosti, která jí v téže evidenci byla přiznána a v celém rozsahu vyplacena. Jelikož nelze totéž právo přiznat dvakrát, nebyla jiná možnost, než řízení zahájené podáním žádosti ze dne 13. 10. 2011 zastavit. Proto žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatelka v kasační stížnosti neuvádí žádné okolnosti, které by se týkaly zmatečnosti řízení před soudem (§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.), její žaloba ani nebyla soudem odmítnuta a řízení nebylo zastaveno (§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.). Stěžovatelčiny námitky obsahově směřují pouze k důvodům podle písm. a) a d), tedy k nesprávnému posouzení právní otázky soudem a k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

[12] Námitka nesprávného posouzení právní otázky spočívá v obecném tvrzení, že městský soud a žalovaný při rozhodování o žádosti o podporu v nezaměstnanosti ze dne 13. 10. 2011 nevzali v potaz všechny rozhodné okolnosti.

[13] Ze správního spisu vyplývá, že dne 13. 10. 2011 byla stěžovatelka zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání a téhož dne požádala úřad práce o podporu v nezaměstnanosti. Jelikož úřad práce usoudil, že nebylo prokázáno, že by stěžovatelka splnila zákonné podmínky pro nárok na podporu v nezaměstnanosti, dne 9. 11. 2011 vydal rozhodnutí č. j. ABE-9736/2011-04/A2, kterým stěžovatelce podporu nepřiznal, a to ode dne 13. 10. 2011. V téže evidenci stěžovatelka podala dne 9. 11. 2011 další žádost o podporu v nezaměstnanosti, které bylo vyhověno, a to pravomocným rozhodnutím ze dne 9. 11. 2011, č. j. ABE-9746/2011-04/A2. Podpora v nezaměstnanosti jí byla přiznána ode dne 9. 11. 2011 ve výši 4.645 Kč měsíčně po dobu prvních dvou měsíců, ve výši 3.573 Kč měsíčně po dobu dalších dvou měsíců a ve výši 3.216 Kč měsíčně po zbývající podpůrní dobu. Ta byla celkově 8 měsíců a stěžovatelka podporu v nezaměstnanosti čerpala po celou tuto podpůrní dobu. Stěžovatelka podala dne 28. 11. 2011 odvolání proti rozhodnutí č. j. ABE-9736/2011-04/A2 (rozhodnutí o první žádosti ze dne 13. 10. 2011), kterým se však úřad práce nijak nezabýval a ve lhůtě podle § 88 odst. 1 správního řádu jej nepředal žalovanému k dalšímu postupu ve věci. O odvolání žalovaný rozhodl až napadeným rozhodnutím ze dne 6. 2. 2014, kterým rozhodnutí ze dne 9. 11. 2011, č. j. ABE-9736/2011-04/A2, zrušil podle § 90 odst. 4 správního řádu a řízení o žádosti stěžovatelky ze dne

13. 10. 2011 zastavil pro její bezpředmětnost, neboť usoudil, že její nárok byl uspokojen rozhodnutím ze dne 9. 11. 2011, č. j. ABE-9746/2011-04/A2.

[14] Podle § 90 odst. 4 správního řádu platí, že: *[j]estliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.*

[15] Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žádost se stala zjevně bezpředmětnou.*

[16] V posuzované věci je nesporné, že v tříletém rozhodném období před zařazením do evidence uchazečů o práci stěžovatelka získala zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění v délce 16 měsíců. Vznikl jí tak nárok na podporu v nezaměstnanosti. Úřad práce proto pochybil, když nevyhověl již v pořadí první žádosti stěžovatelky o podporu v nezaměstnanosti ze dne 13. 10. 2011. Rovněž je nesporné, že v pořadí druhé žádosti o přiznání podpory v nezaměstnanosti ze dne 9. 11. 2011 úřad práce vyhověl a podporu stěžovatelce vyplatil. Stěžovatelce tak sice byla podpora přiznána až na základě pozdější žádosti, ale v konečném důsledku jí nebyla způsobena žádná újma na jejích veřejných subjektivních právech. Důvodem je skutečnost, že na základě žádosti ze dne 9. 11. 2011 byla stěžovatelce podpora v nezaměstnanosti vyplacena ve správné výši a za celou podpůrnou dobu.

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu a žalovaného, že nelze uchazeči o zaměstnání poskytnout v témže období podporu v nezaměstnanosti dvakrát. Jestliže tedy byla stěžovatelce podpora v nezaměstnanosti v plné výši vyplacena na základě žádosti ze dne 9. 11. 2011, nemá další nárok na tutéž podporu a žádost ze dne 13. 10. 2011 se tak stala bezpředmětnou. Žalovaný proto postupoval správně, když podle § 90 odst. 4 správního řádu, rozhodnutí úřadu práce ze dne 9. 11. 2011, č. j. ABE-9736/2011-04/A2, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 17. 1. 2012, č. j. ABE-87011/2011-04/A2, zrušil a řízení zastavil.

[18] Stěžovatelka dále uplatnila námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když uvedla, že napadený rozsudek lze označit za nepřezkoumatelný. Tvrzenou nepřezkoumatelnost spatřovala v neúplném dokazování. Nejvyšší správní soud nevidí žádný konkrétní důvod, proč by měl být rozsudek za nepřezkoumatelný označen, když splňuje základní požadavky kladené na přezkoumatelné soudní rozhodnutí. Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil (srov. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, a ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud vázán dispoziční zásadou, nestanoví-li zákon jinak (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.). Napadený rozsudek těmito kritérii přezkoumatelnosti vyhovuje.

[19] Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Nelze proto považovat za pochybení, pokud se městský soud nevyjadřoval ke všemu, co stěžovatelka uváděla v žalobě, pokud se nejednalo o samostatné žalobní body.

[20] Stěžovatelka konečně namítala, že nebyla ve správním řízení řádně poučena. Tato námitka je však pouze obecná a nekonkretizuje, kde a kdy mělo k pochybení dojít. Jak rozhodnutí

pokračování

žalovaného, tak rozhodnutí úřadu práce přitom obsahují poučení požadovaná § 68 odst. 5 správního řádu. Nejvyšší správní soud proto neshledal opodstatněnou ani námitku absence poučení.

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[23] Ustanovenému zástupci stěžovatelky Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] v celkové výši 1.000 Kč (§ 9 odst. 2 a § 7 bod 3. advokátního tarifu), k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 273 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 1.573 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu